

ต้นตำรับวิชาชุดห้องส้วม

อาตมามีนิสัยติดตัวมาอย่างหนึ่งคือความช่างสังเกต เพราะถูกฝึกให้ทำงานบ้านทุกชนิดมาตั้งแต่เด็ก และความเป็นเด็กชอบเล่นสนุกมาก จึงต้องฝึกความสังเกตหาทางหนีทีไล่เพื่อหลบไม้เรียวของพ่ออยู่ทุกวัน พอโตขึ้นเลิกเล่นสนุกก็ยิ่งเป็นคนช่างสังเกต ช่างซักไซ้ ชอบเสาะแสวงหาความรู้เรื่อยไป (จนได้วิชามารมาอย่างที่ได้เล่าไว้แล้ว)

ตามธรรมเนียมการนั่งสมาธิเป็นหมู่คณะ ต้องการความสงบนิ่งต่อเนื่องกันเป็นชั่วโมงๆ ถ้าใครลุกขึ้นกลางคันจะทำความรบกวนให้หมู่คณะมาก คุณยายจึงสั่งให้ทุกคนเข้าห้องน้ำ ทำธุระส่วนตัวให้เรียบร้อยก่อนนั่งสมาธิทุกครั้ง แต่อาตมาสังเกตว่าคุณยายมักลุกขึ้นอย่างเงิบกริบ ไปเข้าห้องน้ำหลังจากพวกเรานั่งหลับตากันไปได้สักพักหนึ่ง

ห้องน้้าบ้านธรรมประสิทธิ์ ในระยะแรกมีห้องเดียว ใช้รวมกันทั้งหญิงและชาย อาตมาคนที่สงสัย เห็นท่านทำอย่างนั้นบ่อยครั้งเข้า วันหนึ่งพอท่านกลับจากห้องน้้ามานั่งสมาธิต่อ อาตมาก็ย่องกริบไปเข้าห้องน้้าบ้าง จริงๆ แล้วจะตามไปดูว่าคุณยายไปทำอะไรกันแน่ พอเปิดเข้าไปก็เห็นห้องน้้าซึ่งพวกเราทุกคนช่วยกันรักษาความสะอาดอย่างดีแล้ว กลับดูสะอาดกว่าเดิม ทั้งยังแห้งสนิททุกซอกทุกมุม แสดงว่าคุณยายเข้ามาเช็ดห้องน้้าจนแห้ง

อาตมารู้สึกสะเทือนใจมาก เหมือนก่อบาปร้ายกาจ เพราะอาตมาคงได้ถึงความเปียกแฉะไว้ให้คุณยายตามเช็ดเหมือนกัน

วันหนึ่งเมื่อนั่งอยู่กับท่านตามลำพัง ห่างจากคนอื่นพอสมควร อาตมาจึงถามท่านว่า

“ทำไมยายต้องไปเช็ดห้องน้้าด้วย ทั้งที่มันสะอาดแล้ว”

คุณยายตอบเบาๆ ว่า

“ยายแก่แล้ว เข้มมันไม่มียาง (กล้ามเนื้อขาดความยืดหยุ่น) ลื่นหกลื่นง่าย ถ้าลื่นหัวฟาดในห้องน้ำ ถึงไม่ตายก็อาจเหลืออง ยายจึงหมั่นเข้าไปเช็ดให้แห้ง”

อาตมาเคยได้ยินข่าวคนแก่ล้มหัวฟาดตายในห้องน้ำบ่อยๆ แต่ไม่คิดระแวงระวังเรื่องนี้เลย อาตมาว่าคุณยายไม่ได้เช็ดห้องน้ำเพื่อตัวเองเท่านั้น แต่ทำเพื่อลูกศิษย์ทุกคนด้วย เพราะเราใช้ห้องน้ำร่วมกัน

ตั้งแต่นั้นมา พวกเราจึงต้องกระชับให้รู้กันถึงเรื่องที่คุณยายทำเพื่อช่วยกันรักษาห้องน้ำให้แห้งสนิทอยู่เสมอ และกราบเรียนคุณยายว่าหากเห็นข้อบกพร่องอะไรของพวกเราก็อยาเกรงใจช่วยเตือนชี้แจงสั่งสอนลูกศิษย์ทุกคนให้เต็มที่ด้วย

ระยะหลังๆ คุณยายจึงออกโรงเรื่องนี้เต็มที่ ท่านสอนวิธีขัดห้องน้ำ ห้องส้วมอย่างละเอียดลออ บอกอานิสงส์เสร็จสรรพ แม้เมื่อมาอยู่ที่วัดพระธรรมกายแล้ว คุณยายยังเข้มงวดเรื่องล้างห้องน้ำ ขัดห้องส้วมต่อมาอีกหลายปี ท่านเน้นว่า แม้แต่ที่คอก่านตรงน้ำหล่อก็ต้องขัดบ่อยๆ เพราะเป็นส่วนที่ขัดยาก ทิ้งไว้ไม่ได้

ห้องส้วมวัดพระธรรมกายสะอาดเอี่ยมไม่มีคราบโคล เพราะมีคุณยายอาจารย์เป็นต้นตำรับนั่นเอง

จากการดูแลล้างเช็ดห้องน้ำให้สะอาดอยู่เสมอ ทำให้อาตมารู้จักสังเกตเรื่องกลิ่นตัวของคนชานาญขึ้น ห้องน้ำห้องส้วมที่พระใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ถ้าสังเกตให้ดีจะรู้ว่า บาง

ครั้งมีคนแปลกหน้าที่ถือศีล ๕ ไม่ค่อยจะคบมารวมใช้ แม้เขาจะร่าเริงอย่างดีก็รู้ เพราะมีกลิ่นฉุนพิเศษติดอยู่ จมูกมันไวถึงขนาดนั้น

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ มีคนมาหาคุณยาย แต่บังเอิญคุณยายออกไปธุระ เขารอสักครู่ แล้วไปเข้าห้องน้ำ แล้วก็กลับไป

ไม่นานนักยายกลับมา ยายมาเข้าห้องน้ำ พอออกจากห้องน้ำ ยายก็ถามว่าเมื่อก็มีใครมา พอก้าวเท้าเข้าบ้านก็ได้กลิ่นบูหรี ยิ่งเข้าห้องน้ำแล้ว กลิ่นชัดเลย

คุณยายจมูกไวถึงขนาดนี้ ทั้งๆ ที่คนๆ นั้นเขาไม่ได้สูบบุหรีที่นี่

แม้ตัวอาตมาเองก่อนบวช ระยะแรกๆ ที่ปฏิบัติธรรม รู้สึกว่าตัวเองสะอาดทั้งกายและใจ แต่ถ้าวินโศกเหลวไหลใจไม่ติดอยู่ในธรรม ไปเข้ากลุ่มเข้าพวก สรวลเสเฮฮา พูดเรื่องไม่เป็นเรื่อง กระเช้ากระชีกันมากไป ก็สังเกตได้ว่า วันนั้นกลิ่นตัวแปลกไปไม่ค่อยสะอาด แสดงว่าเราปล่อยตัวปล่อยใจหลุดจากธรรมะมากไปแล้ว แม้กลิ่นตัวก็ยังเตือนตัวเองได้

จากจุดที่คุณยายเข้มงวดเรื่องการรักษาความสะอาดนี้เอง ทำให้อาตมาเป็นคนละเอียดรอบคอบมากขึ้น แล้วความรู้สึกอยากประพฤติพรหมจรรย์ก็เพิ่มตามลำดับ